

АГАТА КРИСТИ

Аферата в Стайлс

Аферата в Стайлс © 1991

Agatha Christie Limited. All rights reserved.

The Mysterious Affair at Styles © 1920 Agatha Christie Limited. All rights reserved.

AGATHA CHRISTIE®, POIROT® are registered trade marks of Agatha Christie Limited in the UK and/or elsewhere. All rights reserved.

Художествено оформление на корицата – Димитър Стоянов

–

Димó

© Издателство ЕРА, София, 2014

ISBN: 978-954-389-308-9

Книгите на ЕРА търсете на
www.erabooks.net

ΑΓΑΤΑ ΚΡΥΣΤΙ

ΑΦΕΡΑΤΑ
Β ΣΤΑΪΛΣ

EPA

ГЛАВА 1

Аз пристигам в Стайлс

Големият интерес сред обществото към така наречения навремето случай „Стайлс“ бе вече поутихнал. Въпреки това, поради широката, макар и незавидна слава, съпътствала тази история, бях помолен от приятеля ми Еркюл Поаро, а и от самото семейство да я напиша. По този начин искахме веднъж завинаги да сложим край на слуховете, които все още се ширеха.

Смятам накратко да изложа обстоятелствата, по силата на които бях въввлечен в тази история.

След раняване на фронта ме върнаха в родината. Прекарах няколко потискащи месеца в дом за възстановяване, а после получих още един месец отпуск по болест. Понеже нямах близки роднини или приятели, бях започнал вече да си блъскам ума какво да правя, когато се натъкнах на Джон Кавендиш. Не можеше да се каже, че се бяхме срещали много често през последните няколко години. Дори не можеше да се каже, че го познавам твърде добре. Освен това беше поне с петнайсетина години по-възрастен от мен, макар че човек трудно можеше да му даде и четиресет и пет. Като юноша често бях посещавал Стайлс, имението на майка му в Есекс.

Поразприказвахме се за доброто старо време и срещата ни завърши с това, че той ме покани да прекарам отпуска си в Стайлс.

– Майка ми ще се зарадва да ви види, особено след всичките тези години – добави той.

– Тя добре ли е? – попитах аз.

– О, да. Сигурно сте чули, че се омъжи отново?

Опасявам се, че изобщо не успях да прикрия изненадата си. В спомените ми госпожа Кавендиш, омъжила се за бащата на Джон, тогава вдовец с двама сина, беше жена на средна възраст с приятна външност. Сега вече трябваше да е най-малко на седемдесет. Пред очите ми изплува образът на енергична и властна жена, ползваща се с леко скандална известност сред благотворителните и светските кръгове, която обожаваше да открива разпродажби и да се показва като щедрата гранддама. Наистина щедростта ѝ беше голяма, подплатена от значително състояние, което изцяло ѝ принадлежеше.

Провинциалното им имение, Стайлс Корт, беше закупено от господин Кавендиш някъде в началото на съпружеския им живот. Той до такава степен се бе оказал под влиянието на жена си, че на смъртното си легло ѝ завеща имението, както и по-голямата част от състоянието си; подобно разпределение беше явна несправедливост спрямо двамата му синове. Но втората им майка винаги бе проявявала голяма щедрост към тях; тъй като по време на втората сватба на баща си са били съвсем малки, фактически те винаги са я смятали за своя собствена майка.

По-малкият брат, Лорънс, бе имал крехка младост. Той завърши медицина, но не след дълго изостави лекарската професия, за да се установи в имението и да се отдаде на литературните си амбиции; не си спомням обаче стиховете му да са се ползвали с някакъв успех.

Джон практикува известно време като адвокат, но в крайна сметка се отдаде на по-безметежния живот на провинциален скуайър. Оженил се бе преди две години и заживя със съпругата си в Стайлс, макар у мен да се таеше подозрението, че той би искал майка му да увеличи издръжката, за да може да се отдели в свой дом. Ала госпожа Кавендиш не допускаше друг да се меси в плановете

й, като винаги очакваше всички да се съобразяват с тях; в този случай тя наистина държеше най-важните конци в ръцете си – тези на кесията.

Джон забеляза изненадата ми при вестта за повторната женитба на майка му и се усмихна малко тъжно:

– Да не ви говоря пък на какво чудо случихме! – каза с горчиво раздражение той. – Мога да ви кажа, Хейстингс, че животът ни стана истинско изпитание. А пък Иви... помните ли я?

– Не.

– А, тя май дойде след вас. Та тя е дясната ръка на майка ни, нейната компаньонка. Не е някоя красавица, но иначе е огън момиче.

– Какво бяхте започнали да казвате?

– О, за онзи нехранимайко! Никой не го знае откъде се взе, но се представи като втори братовчед или нещо подобно на Иви, макар самата тя като че ли не искаше много да се разчува за роднинството им. Този човек е пълна нула, това е ясно за всеки. Има огромна черна брада и носи лачени ботуши по всяко време! Ама майка ни веднага му хвърли око и го нае за секретар – нали я знаете как постоянно трябва да се разправя с по стотици дружества наведнъж?

Кимнах с глава.

– А когато дойде войната, те станаха хилядЯсно, че той й беше нужен. Само че преди три месеца всички щяхме да получим удар, когато тя изведнъж ни каза, че са се венчали с Алфред! Той трябва да е поне с двайсет години по-млад от нея! На всички е ясно защо е цялата тази работа – решил е да се сдобие с богатство. Но какво можеше да се направи? Тя сама си е господарка и реши да се омъжи за него.

– Навярно вие всички страдате от това.

– Да страдаме ли? Че ние сме на края на силите си!

И така, три дни по-късно аз слязох от влака в Стайлс Сейнт Мери – малка и някак нелепа гаричка, която като че

ли нямаше никакво сериозно оправдание за съществуването си, но независимо от това се мъдреше наред зелени-те ливади и селски пътища. Джон Кавендиш ме очакваше на перона и ме заведе до колата.

– Имам още някоя и друга капка бензин – каза той. – Дълга го най-вече на майка ми и нейните ангажименти.

Селото Стайлс Сейнт Мери се намираше на около две мили от гаричката, а имението Стайлс Корт беше на още една миля от другата му страна. Беше спокоен и топъл юлски ден. Като гледаше човек равните поля на Есекс, простиращи се така зелени и мирни под следобедните слънчеви лъчи, трудно можеше да повярва, че недалеч оттук войната следва своя предначертан път. Почувствах се така, сякаш бях попаднал в друг свят. Като завивахме покрай портата, Джон се обади:

– Боя се, че тук ще ви се стори доста тихо, Хейстингс.

– Но приятелю, точно от това имам нужда.

– Да, наистина, не е лошо, ако на човек му се иска да се поотпусне. Самият аз водя обучението на доброволците два пъти седмично, а освен това помагам и в стопанствата. Жена ми редовно върши стопанска работа. Всяка сутрин става в пет, за да издои кравите, и не спира чак до обяд. По принцип животът тук никак не е лош, стига да не беше този Алфред Ингълторп! – Джон внезапно спря колата и погледна часовника си. – Чудя се дали ще имаме време да приберем Синтия. Май не, защото тя сигурно вече е тръгнала от болницата.

– Синтия? Но това не е съпругата ви, нали?

– Не, Синтия е под закрилата на майка ми – дъщеря на нейна съученичка, която се омъжила за някакъв нескоп-саник адвокат. Преди смъртта си пропилял всичко и така момичето останало сираче и без пукнат грош. Майка ми прояви милосърдието си и така от две години Синтия е като член на семейството. Работи в болницата „Ред Крос“ в Тадминстър, на седем мили от нас.

При последните му думи колата спря пред един чудесен стар дом. Дама в дебела вълнена пола се беше навела над розите и се изправи, като ни забеляза.

– Здравей, Иви! Ето го нашия ранен герой господин Хейстингс – госпожица Хауърд.

Госпожица Хауърд стисна ръката ми изключително крепко, дори болезнено. Останах впечатлен от сините очи напред обветреното ѝ лице. Тя беше жена на около четиресет, с привлекателна външност и дълбок глас, почти мъжки по тембър; тялото ѝ беше доста едро, а и нозете ѝ, обути в грубовати ботуши, съвсем съответстваха на размерите му. Не след дълго открих, че маниерът ѝ на говорене се отличава с оскъдността на телеграфния стил.

– Плевелите растат – подпалена къща. Не можеш да смогнеш. Направо затискат. Внимателно трябва.

– Уверявам ви, че ще ми достави огромно удоволствие, ако мога с нещо да ви помогна – отвърнах аз.

– Няма нужда. Никаква полза. Само дете после ще съжалявате.

– Ти си истински циник, Иви – каза Джон със смях на уста. – Къде ще прием чай днес – вътре или навън?

– Навън. В такова хубаво време кой ще се вре вътре?

– Хайде, стига си градинарствала за днес. Работникът заслужава своята заплата*, нали знаеш. Ела да се подкрепиш.

– Добре – отвърна госпожица Хауърд, сваляйки ръкавиците си, – май ще се съглася с вас.

Тя се запъти покрай дома към мястото, където бяха сервирани чай и закуските – под сянката на огромен явор.

От плетените кресла се надигна една фигура и направи няколко крачки към нас.

– Съпругата ми, Хейстингс – каза Джон.

---

* Лука, 10:7 – Б. пр.

Никога няма да забравя първия път, когато видях Мери Кавендиш. Няма да забравя високата, стройна фигура, очертана на фона на ярката светлина; живото усещане за тлеещ огън, който като че ли намираще израз единствено в нейните светлокафяви забележителни очи, различни от очите на всяка друга жена, която съм познавал; напрежението в нейната неподвижност, което не можеше да не издаде лудешкия и волен дух на изискано и благородно тяло – всички тези неща оставиха белег в паметта ми, сякаш някой се бе докоснал с горещо желязо. Няма да ги забравя никога.

Тя ме поздрави приятно със своя нисък и глас, а аз се отпуснах в плетеното кресло с чувство на удовлетвореност, че съм приел поканата на Джон. Госпожа Кавендиш ми поднесе чай и малкото думи, които тя кротко изрече, още повече засилиха първоначалното ми впечатление, че тя е изключително очарователна жена. Компанията на внимателния слушател винаги действа стимулиращо и аз шеговито разказах някои случки от дома за възстановяване, като с голяма радост установих, че моята домакиня изпита огромно удоволствие от начина, по който го направих. Що се отнася до Джон, колкото и голяма добряк да бе той, човек едва ли можеше да го причисли към хората, които умеят да разговарят интересно.

В този момент добре познат глас долетя от отворения френски прозорец, намиращ се наблизо:

– Значи ти ще пишеш на принцесата след чая, Алфред, нали? Аз пък ще пиша на лейди Тадминстър за втория ден. А дали да не изчакаме, докато получим отговор от принцесата? Ако тя ни откаже, тогава лейди Тадминстър би могла да го открие в първия ден, а госпожа Кросби – на втория. А след това и дукесата – тя пък е за училищното празненство.

Последва мърморенето на мъжки глас, след което госпожа Ингълторп изчурулика в отговор:

– Да, Алфред, разбира се. След чая ще бъде много добре. Така хубаво обмисляш всичко, мили Алфред.

Френският прозорец се отвори още по-широко и една приятна белокоса възрастна дама с малко властно изражение на лицето прекрачи навън върху тревата. След нея се появи мъж, в чието поведение се долавяше почтително отношение.

Госпожа Ингълторп ме приветства бурно:

– Господи, няма не е прекрасно да ви види човек след всичките тези години, господин Хейстингс? Алфред, мили, господин Хейстингс – а това е съпругът ми.

Огледах „милият Алфред“ с любопитство. Без съмнение у него имаше нещо странно. Вече не се чудех защо Джон не одобрява брадата му. Стори ми се, че не бях виждал по-дълга и по-черна брада от неговата. Носеше пенсне със златни рамки, а цялата му фигура излъчваше някаква скованост. Хрумна ми, че вероятно би изглеждал по-уместно на сцена, защото появата му в действителния живот беше недоумение. Гласът му беше доста приглушен и мазен. Подаде ми вдървена ръка и каза:

– За мен е удоволствие, господин Хейстингс. След това се обърна към съпругата си: – Емили, мила, тази възглавничка ми се струва малко влажна.

Тя обърна към него грейналото си от любвеобилност лице, докато той, демонстрирайки най-нежна загриженост, замени въпросната възглавничка с друга. Странна беше заслепеността на тази иначе благоразумна жена!

Присъствието на господин Ингълторп като че ли хвърли пелена от съдържаност и прикрита враждебност върху цялата компания. Госпожица Хауърд пък дори и не се стараше да прикрива чувствата си. Само госпожа Ингълторп сякаш не забелязваше нищо необичайно. Прежната ѝ словоохотливост не бе изгубила нищо от изминалите години и от устата ѝ се сипеше несекващ поток от думи, главно във връзка с предстоящата разпродажба, която тя органи-

зираше и която предстоеше да се проведе скоро. От време на време тя се обръщаше към съпруга си, за да уточни дни и дати. Той не измени на своя бдителен и внимателен маниер ни за минутка. Още от самото начало у мен се загнезди силна ненавист спрямо него, а аз се гордея с факта, че обикновено първите ми впечатления са доста непогрешими.

Не след дълго госпожа Ингълторп се обърна, за да даде нареждания на Ивлин Хауърд относно някакви писма, и тогава съпругът ѝ ме заговори с особения си глас:

– Вие имате професията на военен, така ли, господин Хейстингс?

– Не, преди войната работех в „Лойдс“.

– А възнамерявате ли да се върнете пак там, когато свърши?

– Навярно. Или там, или ще започна всичко отначало.

Мери Кавендиш се наведе напред:

– Какво в действителност бихте избрали като професия, ако можехте да следвате влечението си?

– Ами... зависи.

– Нямате ли някакво тайно хоби? – попита тя. – Кажете ми, привлича ли ви нещо? Всеки го тегли нанякъде, и то все към абсурдни неща.

– Ще ми се присмеете.

Тя се усмихна.

– Навярно.

– Ами... винаги тайно ми се е искало да стана детектив!

– Истински? Скотланд Ярд? Или Шерлок Холмс?

– О, Шерлок Холмс, разбира се. Но вижте какво, това ме влече съвсем сериозно и много силно. Преди време в Белгия срещнах един прочут детектив и се запалих от него. Той е едно чудесно дребно човече. Казваше, че добрата детективска работа е просто въпрос на метод. И моята система е изградена върху това – макар и да не съм

направил кой знае какво досега. Той е забавно човече – голямо конте, но с чудесен ум.

– Харесвам добри детективски истории – обади се госпожица Хауърд. – Ама пишат и много боклук. Престъпникът в последната глава. Объркват всички. В живота веднага ще се сетиш още отначало.

– Има много неразкрити престъпления – отвърнах аз.

– Не говоря за полицията, а за тези, дето са замесени. Семейството. Тях не можеш излъга. Те ще се сетят.

– Значи – казах аз удивен – вие смятате, че ако край вас стане престъпление, да кажем убийство, веднага ще можете да посочите убицеца?

– Ами да. За доказване пред съда може и да не стане, но съм сигурна, че ще го позная. Ще го усетя с върха на пръстите си, ако се приближи към мен.

– Може да е и „тя“ – подхвърлих аз.

– Може. Но убийството е насилие. По подхожда на мъж.

– Не и когато става въпрос за отровителство – стресна ме звънкият глас на госпожа Кавендиш.

– Вчера доктор Бауърстейн разказваше, че понеже по принцип медицинският персонал не познава по-редките отрови, вероятно има безброй неподозирани случаи на отровителство.

– Що за мрачна тема за разговор, Мери! – извика госпожа Ингълторп. – Чувствам се така, сякаш някой се разхожда върху гроба ми. О, ето я и Синтия!

Девойка в униформа на доброволка от медицинските части притича през ливадата.

– Днес закъсняваш, Синтия. Това е господин Хейстингс. – Госпожица Синтия Мърдок.

Синтия Мърдок беше свежо младо създание, изпълнено с живот и енергия. Тя отметна малката си униформена шапчица и аз се възхитих от едрите къдрици на кестенявата ѝ коса, както и от изящната бяла ръка, която тя протег-

на за чая си. Ако очите и миглите ѝ бяха тъмни, можеше да минава за красавица.

Настани се на земята, близо до Джон, а когато ѝ подадох чинийка със сандвичи, тя ми се усмихна мило.

– Седнете тук долу, на тревата. Толкова е хубаво.

Подчиних се и подгънах колене.

– Работите в Тадминстър, нали, госпожице Мърдок?

Тя кимна.

– Изкупвам си греховете.

– Значи ви тормозят там? – попитах я на шега.

– Само да се опита някой! – извика тя с достойнство.

– Моя братовчедка също работи в болница – отбелязах аз. – Тя изпитва ужас от „сестрите“.

– Не се учудвам. Те нямат равни на себе си, мистър Хейстингс. Просто нямат равни! Представяте ли си? Слава богу, аз не съм им подчинена. Работя в аптеката.

– Колко хора отравяте? – попитах аз с усмивка.

Синтия също се усмихна.

– О, стотици! – отвърна тя.

– Синтия! – извика госпожа Ингълторп. – Мислите ли, че ще можете да ми напишете няколко бележки?

– Разбира се, лельо Емили.

Синтия веднага скочи на крака и нещо в маниера ѝ издаде подчиненото положение, в което явно се намира, както и това, че колкото и добросърдечна да е по принцип госпожа Ингълторп, тя не би позволила то да се забрави.

Домакинята ми се обърна към мен.

– Джон ще ви покаже стаята. Вечерята е в седем и половина. От известно време се въздържа да вечеряме късно. И лейди Тадминстър, съпругата на нашия депутат – тя е дъщеря на покойния лорд Аботсбъри – прави така. И тя мисли като мен, че човек трябва да дава пример за пестеливост. Ние напълно съзнаваме, че се намираме във война – нищичко не хвърляме. Дори всяко късче хартия се прибира и се изпраща в торби.

Изразих възхищението си, а след това Джон ме заведе в къщата – нагоре по широкото стълбище, което по средата се разклоняваше наляво и надясно към различните крила на сградата. Стаята ми се намираше в лявото крило и гледаше към парка.

Джон ме остави и няколко минути по-късно го видях от прозореца да върви през тревата ръка за ръка със Синтия Мърдок. Чух госпожа Ингълторп нетърпеливо да се провиква „Синтия“, при което девойката се сепна и хукна обратно към къщата. В същия момент някакъв мъж се измъкна от сянката на едно дърво и бавно се запъти в същата посока. Беше на около четиресет, доста мургав и с меланхолично изражение на гладко избръснатото си лице. Имаше вид на човек, обладан от силно вълнение. Погледна към прозореца ми, когато мина покрай него и аз го разпознах, макар да се бе променил за петнайсетте години от последната ни среща. Това беше по-малкият брат на Джон, Лорънс Кавендиш. Попитах се какво ли е накарало лицето му да придобие този особен израз.

След това го прогоних от мислите си и се върнах към собствените си дела.

Вечерта премина доста приятно, а през нощта сънувах загадъчната Мери Кавендиш.

Утрото на следващия ден беше ясно и слънчево и аз бях изпълнен с очаквания за приятен престой в този дом.

Срещнах госпожа Кавендиш едва по обяд, когато тя пожела да ме изведе на разходка, и ние прекарахме очарователен следобед в скитане из гората, като се върнахме чак към пет.

Когато влязохме в просторното преддверие, Джон повика и двама ни в салона за пушене. По израза на лицето му веднага разбрах, че се е случило нещо обезпокоително. Последвахме го и той затвори вратата зад нас.

– Виж какво, Мери, станала е някаква дяволска история. Иви се е скарала с Алфред Ингълторп и си е грабнала багажа.

– Иви? Грабнала си багажа?

Джон мрачно поклати глава.

– Да. Виж какво, тя отиде при майка ми и... А, ето я и самата нея.

Госпожица Хауърд влезе в салона. Устните ѝ бяха здраво стиснати, а в ръката си носеше малък куфар. Изглеждаше развълнувана и решена на всичко, както и малко наежена, като таралеж, готов за отбрана.

– Както и да е – викна тя, – поне казах каквото мисля!

– Моя мила Ивлин – извика госпожа Кавендиш, – това не може да бъде!

Госпожица Хауърд навъсено поклати глава.

– Може, и още как! Страхувам се, че казах на Емили някоя неща, дето тя няма бързо да забрави или прости. Дано поне малко се е поуспокоила. Макар че може всичко да е вятър работа. Казах ѝ направо: „Ти си вече стара жена, Емили, а няма по-голям глупак от стария глупак! Онзи човек е двайсет години по-млад от теб и хич не се заблуждавай за какво се е оженил за теб. За пари! Виж какво, не му давай прекалено много. Фермерът Рейкс има млада женичка. Попитай го твоя Алфредчо колко време прекарва там. Тя се вбеси. И как няма! Продължих: „Аз само те предупреждавам, макар че може и да не ти харесва! Този човек ще те убие в леглото и окото му няма да мигне. Не е стока. Можеш да ми говориш каквото си искаш, но помни какво ти казвам. Той не е стока!!“.

– А тя какво каза?

Госпожица Хауърд направи много изразителна гримаса.

– „Миличкият Алфред, скъпият Алфред, противни клевети, противни лъжи, противна жена“, аз да съм обвинявала „нейния мил съпруг“! Колкото по-скоро се махна оттук, толкова по-добре. Тръгвам си.

– Но не веднага, нали?

– Още в този миг!

За минута седнахме и се втренихме в нея. Най-накрая Джон, след като се убеди, че увещанията му не помагат, стана и отиде да провери разписанието на влаковете. Съпругата му го последва, като повтаряше, че ще опита да убеди госпожа Ингълторп да размисли.

Когато тя напусна салона, лицето на госпожица Хауърд се промени. Тя се наведе се към мен и каза с вълнение в гласа:

– Господин Хейстингс, вие сте честен човек. Мога ли да ви се доверя?

Това малко ме стресна. Тя постави ръка върху моята и сниши гласа си до шепот:

– Грижете се за нея, господин Хейстингс. Бедничката ми Емили. Всички са ужасни акули, всички. О, знам какво говоря. Всички са я закъсали за пари и само гледат как да ѝ ги измъкнат. Пазех я, доколкото можех. Сега, като си замина, те ще се нахвърлят отгоре ѝ.

– Разбира се, госпожице Хауърд – казах аз. – Ще направя всичко по силите си, но си мисля, че вие просто сте разстроена и преуморена.

Тя ме прекъсна, като бавно размаха пръст.

– Млади човече, трябва да ми вярвате. Живяла съм повече от вас на този свят. Искам само да си отваряте очите. Ще видите какво имам предвид.

Шумът от колата нахлу през отворения прозорец; госпожица Хауърд стана и се отправи към вратата. Отвън се чуваше гласът на Джон. С ръка на дръжката на вратата, тя обърна глава през рамо и се обърна към мен:

– И най-вече, господин Хейстингс, наблюдавайте онзи дявол – мъжа ѝ.

Нямаше време за нещо повече. Госпожица Хауърд беше погълната от шумния хор на протести и сбогувания. Ингълторпови не се появиха.

След като колата потегли, госпожа Кавендиш внезапно се откъсна от групата, пресече алеята и се насочи през

ливадата, за да посрещне висок човек с брада, който явно идваше към къщата. Бузите ѝ поруменяха, когато му подаде ръката си.

– Кой е този? – рязко попитах аз, тъй като инстинктивно изпитах недоверие към него.

– Това е доктор Бауърстейн – обади се Джон.

– А кой е доктор Бауърстейн?

– Отседнал е в селото, за да се лекува след тежка нервна криза. Специалист от Лондон; много умен човек – струва ми се, че е един от най-големите живи експерти по отровите.

– Освен това е голям приятел на Мери – додаде неуморимата Синтия.

Джон Кавендиш се намръщи и смени темата.

– Хайде да се поразходим, Хейстингс. Цялата тази работа никак не ми харесва. Може винаги да е държала рязък тон, но в цяла Англия няма по-верен приятел от Ивлин Хауърд.

Той пое по пътеката сред дърветата и ние се спуснахме в селото през гората, която ограждаше единия край на имението.

Когато на връщане минавахме през една от портите, хубавичка жена с вид на циганка, идваща срещу ни, кимна и се усмихна.

– Симпатична девойка – одобрително отбелязах аз.

Джон се навъси.

– Това беше госпожа Рейкс.

– Онази, за която госпожица Хауърд...

– Точно тя – отвърна Джон с малко ненужна рязкост.

Помислих си за белокосата стара жена в големия дом, за това палаво личице, което току-що ни се бе усмихнало, и някаква студена тръпка на лошо предчувствие премина по мен. Отхвърлих я веднага.

– Стайлс наистина е чудесно място – казах на Джон.

Той кимна доста мрачно.

– Да, прекрасно имение. Някой ден ще бъде мое. Дори още сега би трябвало да ми принадлежи по право, стига баща ми да беше направил свястно завещание. И тогава нямаше да съм така закъсал, както съм сега.

– Закъсали сте, така ли?

– Драги ми Хейстингс, няма да крия от вас, че умът ми не стига откъде да намера и едно пени.

– Не може ли брат ви да ви помогне?

– Лорънс ли? Той отдавна е профукал и последната си пара, за да публикува глупави стихове в лъскави подвързии. Не, ние сме опрели до просяшка тояга. Длъжен съм да призная, че майка ми винаги е била много добра към нас. Поне доскоро. Откакто обаче се омъжи... – той замълча и се намръщи.

Тогава за пръв път почувствах, че заминаването на Ивлин Хауърд бе лишило атмосферата от нещо, което трудно можеше да се определи, присъствието ѝ вдъхваше сигурност. Сега тази сигурност липсваше и наоколо бе започнало да витае неприятното чувство на подозрителността. Зловещото лице на доктор Баурстейн отново изплува пред погледа ми и ме полазиха тръпки. Мислите ми се изпълниха със смътни подозрения към всеки и към всичко. За секунда през съзнанието ми премина предчувствие за приближаващо зло.